

Omstændighed, at en Sum til Lods-holigens Opførelse paa Finantsloven bevilges, muligvis ikke af Domsstolene vil blive anset som tilstrækkelig afgjørende fra Lovgivningsmagtens Side, maa det anses for uønskeligt at have en særlig Lovhjemmel. Jeg har tilladt mig at nævne disse to Tvivl, som den høitærede Minister selv har fremt, idet jeg forsaavidt er enig med den høitærede Minister, som ogsaa jeg mener, at det vil være nødvendigt at underkaste denne Sag en lidt nærmere Undersøgelse. Min tredje Tvivl er derimod ikke optagen i Bemærkningerne, og den skal jeg da tillade mig særlig at om-tale med et Par Ord. Der staar i Grund-lovens § 82, at Ingen er forpligtet til at afstaa sin Eiendom, uden naar Almenvellet kræver det, og Spørgs-maalet kommer da altsaa til at dreie sig om, hvorvidt Almenvellet kræver denne Expropriation eller ikke. Jeg skal til-lade mig at oplyse Thingets ærede Medlem-mer om, hvad der ikke fremgaar klart af Lovforslaget, at der har været ført Forhand-linger mellem Marineministeriet og Hirtsholmenes Ciere, og disse Forhandlinger have bestaaet i, at Marineministeriet under 31te Januar 1883, altsaa paa et temmelig sent Standpunkt, har spurgt Dens Ciere om, hvorvidt de ville være villige til at overlade Ministeriet $\frac{1}{4}$ Lønde Land til Opførelsen af 2 Lods-huse til 5 Familier. Derpaa svarede Dernes Ciere allerede den 25de Februar, at man ikke ønskede at sælge, idet man samtidig henviste til en Række af Vanskeligheder, som jeg i dette Dieblit ikke skal komme ind paa. Der er imidlertid en særegen Begrundelse deri, thi selv om Cierne ikke vilde sælge, er der dog saa store Vanskeligheder at overvinde, saa at, om det end ikke er umuligt, er det dog meget besværligt at faae ordnet forskjellige Forhold. Cierne tilføiede dog i Slutningen af deres Svar, at der selvfølgelig Intet er til Hinder for, at Lods-erne hv tillæie i de nuværende Huse, saa længe som det blot ønskes af de Paagjældende, og Leiekontrakten opfyldes. Der er altsaa ligesom stillet det Tilbud til Ministeriet, at de Bedkommende kunne blive boende, hvor de bo. Vel skal jeg oie-blikkelig indrømme, at de nuværende Huse ikke ere saa gode, som de burde være, men naar det forholder sig saaledes, ligger det dog nært at reparere og gjøre Husene istand, hvilken Forpligtelse ikke paahviler Cierne, men først og fremmest selve Lods-erne og dernæst Ministeriet, der har at sørge for, at der er ordentlige og gode Boliger tilstede. I Svaret var yderligere tilføiet, at, saafremt Ministeriet ønskede eventuelt at opføre nye Boliger, vare Cierne villige til, ligesom det

nu er Tilfældet med Fyrtaarnet, som mod en aarlig Afgift staar paa Ciernes Grund, at træffe et lignende Arrangement med de eventuelle nye Lods-holiger. Det forekommer mig derfor, at man ikke kan sige, at der i Ordets strengeste Forstand er nogen Nød-vendighed for Expropriation. Jeg tror tvertimod, at, hvis man vedtager dette Lovforslag, løber man Fare for — det er her kun min personlige Opfattelse, jeg udtaler — at for-rykke det Paabud, som § 82 indeholder, at Nødvendigheden skal kræve Expropriationen, og komme ind paa en Dei, hvor det ikke bliver et egentligt Nødvendighedskrav, der hjemler Expropriationen, men at det er nok, at der, om jeg maa bruge det Udtryk, er et Bekvemmelighedskrav tilstede. Jeg antager ikke, og det er heller ikke Hensigten med denne Udtalelse, at Thinget skulde lade sig bevæge til at negte denne Lods- videre Fremme, men jeg skal strax tilføie, at, naar den gaar videre, hvad jeg tror, den vil, vil jeg tage mig den Fri-hed at foreslaa, at den henviies til et Udvalg, fordi der er saa mange særegne Omstændig-heder ved den, og fordi der i den som Hel-hed er et Principspørgsmaal, som det fore-kommer mig er værd at undersøge nærmere.

Nyhølm: Jeg skal ikke indlade mig paa at udtale mig om den Strid, der synes at kunne opstaa mellem den høitærede Minister og den ærede sidste Taler, men jeg skal til-lade mig at fremkomme med en Henstilling til den høitærede Minister, og denne Hen-stilling kunde egentlig lige saa godt rettes til den høitærede Indenrigsminister. Saafremt denne Henstilling vilde blive fulgt, kunde den nemlig udjevne al Stridighed, idet den gaar ud paa, at Staten, hvad jeg er overbevist om vil være det Heldigste for den, skal kjøbe disse Holme og reducere dem til, hvad de i Virkeligheden i Diebliffet ere, en Fyr- og Lodsstation. Naar jeg gjør denne Henstil-ling og opfordrer den høitærede Marineminister til i Forening med sin Kollega at undersøge, om det ikke finantsielt set vil være det Hel-digste for Staten at gjøre denne Handel, gaar jeg selvfølgelig ud fra, at disse Der kunne saas tilkjøbs for en rimelig Betaling. Jeg gaar ud fra, at de Herrer, som have etet denne Eiendom i en Række af Aar, nu ville have opdaget, at der ikke der findes store skjulte Kapitaler, og at det derfor vist nok vil være det Fornuftigste for dem, om de folgte dem til Staten for en rimelig Pris. Saafremt Cierne ville gaa ind derpaa, an-ser jeg det for finantsielt rigtigt for Staten at kjøbe disse Holme, og jeg skal tillade mig at anføre et Par Ord derom. De bestaa af en lille D, der er bebygget, dernæst af en